

9. 6. 2024 - Unavení veslováním

Čtení: Marek 6, 45-52; Židům 12,1-13

Píseň: 246 – Pane dnešek je den chvály; 289 – Tebe, Bože, chválíme;
Vám dávám nový příkaz svůj; Ty jsi jediný Bůh;
759 – Radujme se vždy společně / 4 sloky

Jsou chvíle, dokonce celé dny, týdny či měsíce, kdy jsme zcela vyčerpaní, unavení. Hromada práce, každodenních povinností, odpovědnosti, zcela vyčerpávají naše síly, a to nejen fyzické, ale i duchovní. Jsme unaveni nad míru, nad své síly, takže ani noční odpočinek nám nedokáže vrátit svěžest, novou energii nebo nadšení pro výzvy, které na nás každodenní život klade. Myslíme si, že až dokončíme nějakou náročnou práci, až toto náročné období pomine, budeme mít více času, více svobody, a pak to snad bude lehčí, pak to bude jednodušší... Nic nemůže být dále od pravdy... naše sny se nesplní. Naopak! Nové povinnosti, nové termíny, nové výzvy, ...a opět honička a boj s časem, opět stres, opět mašinerie ženoucí se od jedné činnosti k druhé bez odpočinku, bez zastavení. Neustálá honička, neustálý spěch, neustálé zatěžování myslí myšlenkou na obrovské množství práce, která čeká na dokončení.

Z příběhu, který jsme četli, bych rád upozornil na jeden pojem, jeden výraz, který může být odrazem fyzického, duševního a emocionálního stavu Ježíšových učedníků. Ve 48. verši čteme o Ježíšových učednících, že byli: unaveni veslováním! Jistě, když se ponoříme do textu Božího slova, je pro nás velmi snadné identifikovat důvody této únavy.

1. Předchozího dne byli zaneprázdněni cestováním s Ježíšem, a to na opuštěné místo (Mat 14,13). Tam hledali odpočinek a chvílku oddechu, ale lidé z celého okolí se za nimi sjížděli, sbíhali se k Ježíšovi a o odpočinku nemohla být řeč.

2. Byli tedy obklopeni lidmi a naslouchali Ježíšovu učení. ... Navzdory zdání i dlouhé sezení a poslouchání přednášek člověka unavuje.

3. Bylo už k večeru, když apoštolové dostali od Ježíše další velký úkol – nasytit 5000 tisíc mužů, ženy a děti nepočítaje. Dokáže si někdo představit jejich únavu z této práce? Nejenže se museli namáhat s rozdáváním chleba a ryb pro tak velkou armádu lidí, ale museli také sbírat zbytky jídla do košů.

Byl to rozhodně těžký, namáhavý a vyčerpávající den. Bezpochyby jim náležel sladký spánek, dlouhý noční odpočinek! Té noci se však stalo něco nepředvídaného a neobvyklého. Jakmile nasedli do člunu, aby se bezpečně přeplavali na druhou stranu Galilejského jezera, místo sladkého spánku museli bojovat s bouří, protivětrem, takže byli unaveni veslováním!

Přemýšlejme o tom! Po náročném pracovním dni následovala náročná noc a oni zůstali sami. Ježíš s nimi nebyl. Jak se v tu chvíli mohli cítit Ježíšovi učedníci? Neměli snad všeho dost? Necítili se unavení a utrápení? Nemohli se cítit zrezignovaní?

Tato situace nám může připomínat i náš život. Neustálý shon za časem, neustálé napjaté termíny, neustálá nezměrná práce, únava, ... To vše vyvolává frustraci, sklíčenost. **Náš životní člun, zmítaný větry, bouřemi a rozbouřenými vodami, nás – stejně jako učedníky – unavuje veslovat!** Když nám někdo nabídne třeba jen obyčejnou schůzku... natož aby po nás chtěl nějakou práci navíc... jak rychle řekneme: „člověče, já nemám čas, jsem příliš zaneprázdněný, příliš zatížený jinými povinnostmi ... najdi si někoho jiného.“

V Bibli máme poměrně zajímavý text-verš o životě člověka. Často se tento text čte na pohřbech, což je škoda, protože bychom si ho měli číst a připomínat, když jsme plní života a plní sil. Jedná se o text ze Žalmu 90,10 „Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme.“

Náš život se ukazuje nejen jako krátký, ale i jako dřina a námaha!

Ve skutečnosti, pokud jde o aktivní práci, máme z těchto 70 let období bezstarostného dětství, školy, studia. Máme také období zaslouženého podzimu života, odchodu do důchodu, dobu, kdy už nemusíme pracovat tak aktivně jako dříve. Náš plnohodnotný pracovní život je tedy obdobím zhruba 30-40 let. Jak toto období využijeme?

Můžeme ho využít k rozmnožení svého světského majetku, uspokojení svých profesních ambicí, snaze uskutečnit své sny atd. Jsme si však vědomi toho, že jsme si na svět nic nepřinesli a nic si s sebou nebudeme moci vzít.

Moje otázka však zní: **jak tato léta využijeme k rozmnožení našich pokladů v nebi?** Jak využijeme toto období k práci, která má v Božím království pouze nepomíjivou věčnou hodnotu? Pokud je náš život dřina a námaha, otázka zní: pro koho se dřeme? Pro koho má dřina smysl? Pro koho stojí za to se namáhat, trápit? Pro koho má cenu trpět trápením?

To, co nás následuje na věčnost, jsou naše skutky vykonané ve jménu Božím. Konané s ohledem na Ježíše, s ohledem na Boží království. Ježíš slibuje, že ani pohár studené vody darovaný v jeho jménu neztratí svou odměnu. Bible říká: "Piš: Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi." (Zjevení 14,13). Činnost církve Ježíše Krista je založena právě na nich, na dobrovolných skutcích, na dobrých skutcích, které konáme pro Boha a bližního. Všichni členové tohoto božského těla (církve) mají svou práci. A církve, tělo Ježíše Krista, je tak dobrá, jak dobře a ochotně jednotliví členové církve konají svůj díl práce. Je to snadné? Nepřináší práce pro Boha únavu, vyčerpání, dokonce utrpení? Nepřichází znechucení, touha vzdát se, myšlenka na zanechání služby, myšlenka na přenesení odpovědnosti na jiné členy církve? Když se Ježíš díval na izraelský lid, říká se, že „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto (rozhorlil se), protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.“ (Mat 9,36). Pamatujeme si, co Ježíš tehdy řekl svým učedníkům?

" Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ (Mat 9,37-38).

Žně jsou veliké, ale dělníků je málo.

Obvykle se stává, že dnešní církve žádají o probuzení, žádají o žně, ale právě zde bychom neměli pociťovat největší nedostatek. O to bychom neměli žádat Pána žně. Ježíš říká, abyste prosili o dělníky. O dělníky, kteří by byli vysláni (vytlačeni) na Pánovu žeň. Největší potřebou církve dnes nejsou nové evangelizační programy, dokonce ani vzdělávací kurzy, přednášky, konference, ani potřeba stavět velké budovy, ani nákup moderního mediálního vybavení či mnoho dalších věcí, ale největší potřebou církve dnes jsou lidé připravení pracovat. **Největší potřebou církve jsme my: vy a já. Naše mysl, naše ruce, naše nohy, naše síla, naše námaha, naše utrpení.** Bůh potřebuje pracovníky, kterých je stále příliš málo!

V sborech máme stále problém s obsazením některých služeb. Natož abychom zakládali další služby. Chybí vedoucí, lidé připravení vzít na sebe konkrétní úkoly, zodpovědnost, práci. Všichni jsou nadměru vytíženi.

Je však zaneprázdněn prací pro Boží království? Nebo pracuje pro sebe, pro svůj domov?

Současná doba mnohde, připomíná dobu proroka Aggea:

„Toto praví Hospodin zástupů: Tento lid říká: ‚Ještě nepřišel čas, čas k budování Hospodinova domu.‘ A dále: ‚Je snad čas k tomu, abyste si bydleli v domech vykládaných dřevem, zatímco tento dům je v troskách? Nyní toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty! Sejete mnoho, a sklízí se málo. Jen jezte, nenasytíte se; jen pijte, žízeň neuhasíte; jen se oblékejte, nezahřejete se. Kdo se dává najmout za mzdu, ukládá ji do dřevěného váčku.“ (1,2-6).

V té době se lid vrátil z babylonského zajetí. Okamžitě se pustili do obnovy svých domovů a hospodářství. A Hospodin proti tomu nic nenamítal. Naopak, požehnal jim, rozmnožil jejich majetek, dal jim svou jistotu a pokoj. Ale Božím záměrem nebylo jen obnovit jejich vlastní domovy (některé velmi velkolepé a krásné). Božím záměrem byl Jeho Dům, prosperita Jeho chrámu, Dům modlitby... který stále ležel v troskách a nebylo rukou ochotných pracovat na jeho obnově.

Nebyl nikdo, kdo by se postaral o Hospodinovy záležitosti. Každý byl zaměstnán svým vlastním podnikáním, svým vlastním domem, zabýval se jen svou vlastní rodinou. Každý se zabýval starostí o rozmnožení svého bohatství, ale co je zajímavé: čím více pracoval, tím hůře na tom byl. Pracovali jako o život a jejich touhy nebyly uspokojeny. Zdá se, jako by je Bůh chtěl přimět k tomu, aby si uvědomili, že **mají špatně nastavené priority**. Neměli by se starat především o Hospodinův dům? Jako lidé s tím máme vždycky problém. Vždyť kdo z lidí (i věřících) řekne: mou prioritou je především budování Boží církve(sboru) a péče o ni.

Jsou věřící, pro které je těžké přijít na (skupinku, modlitebni a další ...) během týdne, natož kdyby se měli ujmout nějaké práce, nějaké služby, nějaké zodpovědnosti za sbor? Je tolik důležitých věcí, které je třeba udělat a na kterých je třeba pracovat doma, na....

Pán Ježíš jednou řekl něco o každodenní péči. Řekl přesně toto:

“Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.” (Mat 6,31-33)

Naše potřeby jsou podobné potřebám všech pohanů. Potřebujeme jíst, potřebujeme pít, potřebujeme se do něčeho oblékat. Rozdíl je však podstatný. Jste-li pohan, hledáte nejprve tyto věci, a když ti něco zbude, snažíme se to nabídnout Bohu. U věřících člověka je to (mělo by být) naopak.

Dalším problémem je, že ti, kteří se již zapojili do služby ve sboru, se cítí přetížení. Řečeno s úsměvem to vypadá jako ta biblická zásada: Kdo má, tomu bude ještě přidáno, a kdo nemá, a co má, tomu bude odebráno. Pokud něco děláte pro Pána a děláte to dobře, pak očekávejte, že vám budou ještě přidány povinnosti. A v určitém okamžiku nastane to, čemu ve fyzice říkáme: únava. Slábnou nám ruce, slábnou nám kolena, slábnou motivace. A navíc od nikoho neslyšíte poděkování, nikdo neocení to, co děláte, a naopak slyšeli kritiku toho, co děláte..... vaše srdce a nadšení by se v takové chvíli rozplynulo v nic. V mnohém srdci dokonce vzniká vzpoura a odpor, takže se uzavře před prací a službou a někdy je člověk na mnoho let mimo.

Jsem však přesvědčen, že věrnost Pánu, znamená také věrnost ve službě!

A Ježíš říká: „Bud' věrný až do smrti, a dám ti korunu života“ (Zjevení 2,10).

Apoštol Pavel, který kvůli své službě snášel mnohá soužení, který byl často nadmíru sužován, přesto říká: "Já jsem ustanovený Boží hlasatel, apoštol a učitel. "K jeho zvěstování jsem já byl ustanoven hlasatelem, apoštolem a učitelem. Proto také všechno snáším a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne." (2 Timoteovi 1,11-12). Určité služby, určité úseky práce byly svěřeny pouze vám! Pavel mohl mnohokrát říci: Už toho mám dost, ať teď pracují jiní, já už jsem pracoval dost ...!

Ale on chtěl bojovat dobrý boj až do konce, běžet závod, zachovat víru. Věděl totiž, že ho čeká koruna spravedlnosti, kterou mu dá Pán, spravedlivý soudce.... („Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřík spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod. 2 Tim 4,7-8).

Jen Bůh zná naši námahu, naše trápení, Bůh zná naše utrpení v souvislosti s naší službou. Není to tak, že by služba druhým, Bohu, byla „snadná, lehká a příjemná“.

Práce na Božím poli je tvrdá orba, takže máme právo cítit se unavení, ale ne sklíčení. Boží slovo říká: " Jen si vzpomeňte na dřívější dny! Sotva jste byli osvíceni, už jste museli podstoupit mnohý zápas s utrpením; někteří tím, že byli před očima všech uráženi a utiskováni, jiní tím, že stáli při postižených. Vždyť jste trpěli spolu s uvězněnými a s radostí jste snesli i to, že jste byli připraveni o majetek, neboť víte, že máte bohatství lepší a trvalé. Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna." (Žid 10,32-35).

Nevzdávejte se své důvěry! Nevzdávejte se své služby Jemu! Věrnost Bohu znamená věrnost ve službě! Bůh nemá jiné ruce než moje a vaše. A jiná ústa než moje a vaše. A jiné nohy, jako jsou ty moje a vaše. Boží slovo nám dává za příklad služby samotného Pána Ježíše, jehož nejčastější titul, který mu byl udělen, zněl: **služebník Páně**. „Syn člověka totiž nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mat 20,28). Kolikrát v evangeliích čteme o Ježíši, který se nadmíru trápil. Byly dny, kdy nemohl jíst ani chléb, a když ostatní spali, vystoupil na horu, aby se modlil. Proto nás oslovuje list Židům, 12. kapitola, 3. verš: „Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.“ A dále v 5. verši: „Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá“.

Boží starostí o můj i tvůj život je, abychom nepadli, když jsme souženi. Závěrem tohoto Božího povzbuzení je napomenutí: „Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena“ (v. 12).

Bratře, sestro, cítíš-li se unavený, **unavený tímto veslováním nad své síly, jako ti uředníci v té loďce oné noci na jezeře, volej k Ježíši**. On právě prochází kolem naší lodi života. Nenechme ho projít, nedovolme, aby strach, obava ze zpěněných vod ochromila naše životy. Prosme Pána o posilu, o novou motivaci, o sílu k neustálé službě Jemu. Ježíš odpovídá na volání uředníků: Vstupuje do člunu a říká: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se“ (v. 50). Toto Boží ztišení zažili všichni, kdo v něj vkládali svou naději. V 62. žalmu žalmista David říká: „Věřil jsem, že budeš mít naději; „Jen v Bohu se ztíší duše má, od něho vzejde mi spása“ (v. 2). Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá“ (v. 6).

Kéž vždy vkládáme svou naději v Hospodinu a nespoleháme na své síly, ale na jeho moc a milost.

Š. Marosz